

Βαγιῶνε Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἡ πρὸ τοῦ Πά-
σχα Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶν | τρώμε ψάρι καὶ κολοιὸ
καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ | τρώμε κόκκινο ἄβγὸ

Νίσουρ. (τὸ ἄσμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ). Συνών.
Βαγιοκυριακὴ. 3) Κατὰ γενικ. τοῦ Βαγοῦ, ἡ πρὸ
τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἐβδομάς Μακεδ. (Σιάτ.): Μὲ
μέρα τοῦ Βαγοῦ. Συνών. βαγιοβδομάδα, κουφὴ (ἰδ.
κουφός).

βαγιοβδομάδα ἡ, Κρήτ. Σέριφ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ β δ ο μ ά δ α.

Β ά γ ι ο 3, ὁ ἰδ.

βαγιοκλάδης ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

Ἐπιμελητής, θεράπων: Ἄσμ.

Μήδε τὰ μῆλα μὲ βαροῦν μήδε νερὸ μοῦ λείπει
καὶ μὲν ὁ βαγιοκλάδης μου καλὰ μὲ βαγιολίζει

(βαγιολίζει=περιποιεῖται). Συνών. βαγιοκλαδιστής.

βαγιοκλαδίζω ἴος Κάρπ. Κρήτ. Λέρ. Μῆλ. Νάξ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. βαγιοκλαίζω
Κάρπ. βαγιοκλαδίζω Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

1) Ἐχω κλάδους ἀκμαίους, θάλλω Νάξ.—Λεξ. Πρω.

2) Ἐχω κλάδους βρῖθοντας καρπῶν Λεξ. Δημητρ.

3) Περιποιουμαί τινα, θωπεύω, προσέχω καθ' ὑπερ-
βολὴν (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημ. συνετέλεσεν ἡ φρ. μετὰ
βαΐων καὶ κλάδων λεγομένη ἐπὶ τῆς ὑπερβολικῆς τιμῆς
κατὰ τὴν ὑποδοχὴν προσώπου τινός) ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἐβαγο-
κλάδιζα σὰν τὸ βασιλικὸ Ἀπύρανθ. Βαγιοκλαδισμένος ἄνθρω-
πος-νός κττ. Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Μικρὴ μικρὴ μὲ πῆρε | σὰ δώδεκα χρονῶ
καὶ μὲ βαγιοκλαδίξει σὰ δὲ βασιλικὸ

Κρήτ.

Πουλλάκι εἶχα 'ς τὸ κλουβὶ κ' ἐβαγιοκλάδιζά το
κι ἄνοιξ' ἄερας τὸ κλουβὶ κ' ἤφυνγε κ' ἤχασά το
αὐτόθ.

Τὴ μάνα ποῦ τὴν ἐβλεπε νὰ πέση, νὰ ξυπνήσῃ
καὶ τὴν ἐβαγιοκλάδιζε σὰ λούλουδο 'ς τὴ γάστρα
αὐτόθ.

Λιμπίζομαι τὴν ἀρχοντιά καὶ ῥέγομαι τὴν πάστρα
ποῦ θὰ βαγιοκλαδίξῃς, βασιλική, 'ς τὴ γλάστρα
Λέρ. Συνών. βαϊ κ λ ί ζ ω, βαϊ λ ε ύ ω, βαϊ λ ί ζ ω, πε ρ ι -
πο ι ο ῦ μ α ι.

βαγιοκλάδισμα τό, Μῆλ. βαγιοκλάδισμα Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. β α γ ι ο κ λ α δ ί ζ ω.

Περιποιήσις καὶ μάλιστα ὑπερβολικὴ ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς
ἐθράφηκε μὲ τόσα καὶ τόσα βαγιοκλαδίσματα Μῆλ. Σιχαίνο-
μαί τα καὶ τὰ πολλὰ βαγιοκλαδίσματα Ἀπύρανθ. Συνών.
βαϊ κ λ ι σ μ α, βαϊ λ ε μ α, βαϊ λ ι σ μ α, πε ρ ι π ο ι ῶ σ ι.

* **βαγιοκλαδιστάδικος** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστά-
δικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ βαγιοκλαδιστάδες πληθ. τοῦ βαγιοκλα-
διστής καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Οὐδ., φιλοπαῖγμον: Βαγιοκλαδιστάδικο ποῦ ναι, νὰ δῆς
πὼς ἀποῦρίζεται τὰ λιλιὰ! (προσέχει τὰ παιγνίδια). Συνών.
* βαγιοκλαδιστικός, παιγνιδιάρικος.

βαγιοκλαδιστάκι τό, ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ῆ ς. Τὸ β α γ ι ο κ λ α -

δ ι σ τ ρ ά κ ι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ρ α θηλ. τοῦ
εἰρημένου οὐσιαστικοῦ.

Παιδίον φιλοπαῖγμον.

βαγιοκλαδιστής ὁ, Κρήτ. βαγιοκλαδιστής Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. β α γ ι ο κ λ α δ ί ζ ω.

Ὁ περιποιούμενος, ὁ θεραπεύων τινά: Δὲν ἔχει πρὸ
βαγιοκλαδιστὴν ἄνθρωπο Ἀπύρανθ. Ἐκατὸ βαγιοκλαδιστρεῖς
ἔχει ἀ τὴ μὲ καὶ ἀ τὴν ἄλλη (ἀπὸ τὴ μὲ μερξὰ καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλη) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ζιζούλι μου μὴ μαραθῆς δίχως τὸ δοτιστὴ σου,

δίχως τὸ βερ'βολάρι σου τὸ βαγιοκλαδιστὴ σου

Κρήτ. Συνών. β α γ ι ο κ λ ά δ η ς.

βαγιοκλαδιστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστικά
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστικά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. * β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ι κ ο ς.

Παιγνιδῶς. Συνών. παιγνιδιάρικα.

* **βαγιοκλαδιστικός** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστικό
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ῆ ς καὶ τῆς καταλ. -ικος.

* Β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ά δ ι κ ο ς, ὁ ἰδ.

βαγιόκλαδο τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 12
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βαγιόκλαρο Κεφαλλ.
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

Κλάδος φοίνικος ἢ δάφνης διὰ β ά γ ι ο ἢ δι' ἄλλην
χρῆσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο μὲ βαγιόκλαδα,
γῦρο τ' ἀσκοπούλλα μὲ τὸ νερὸ καὶ τ' ἄγιο τὸ κρασάκι, λιγοστό,
καὶ τὰ μικρὰ μαῦρα ψωμάκια ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

βαγιόκλημα τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ ῆ μ α.

Φυτόν τοῦ γένους τῶν περιπλοκάδων.

Βαγιοκυριακὴ ἡ, ἀμάρτ. Βαγιοκυριακὴ Κύνθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ Κ υ ρ ι α κ ῆ.

Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Συνών. τ ο ῦ Β α γ ι ο ῦ (ἰδ.
β ά γ ι ο 2).

βαγιόλα ἡ, (I) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. β α γ ι ό λ ι κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, τραπεζομάνδηλον.

βαγιόλα ἡ, (II) Ἴων. (Σμύρν.) Λέσβ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., τὰ μολύβια τὰ ὅποια προσδένονται
εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἀλιευτικῶν ὀργάνων.

βαγιόλαδο τό, Λεξ. Βλαστ. 281.

Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ λ ά δ ι.

Δαφνέλαιον. Συνών. δ α φ ν ό λ α δ ο.

βαγιόλι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκυρ. κ.ά.
βαγιούλι Πελοπν. (Ἐπίδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *tonagliuolo*, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη
συλλαβὴ ἀπεκόπη νομισθεῖσα ἄρθρον. Ἰδ. G Meyer Anal.
Graec. 22. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Χειρόμακτρον ἢ προσόψιον ἢ γενικώτερον πετσέ-
τα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκυρ. 2) Πετσέττα καὶ
ἡ περιεχομένη ποσότης σίτου ὁμοῦ ὅστις ἀγιαζόμενος ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ 14
Σεπτεμβρίου ἀναμινύεται μετὰ τοῦ προοριζομένου εἰς
σπορὰν σίτου Πελοπν. (Ἐπίδ.) 3) Τὸ μανδύλι τῆς κε-

